

Breslau), rabbijn Herzfeld te Brunswijk en de Chief Rabbi, Dr. Nathan Adler te Londen. Hoezeer de meningen over de heren sollicitanten uiteenliepen, blijkt uit de mening over bovengenoemde Dr. Auerbach.

Dr. Herzfeld schrijft: „Dr. Auerbach ist ein Zelot, dabei ehrgeizig und hat in seinem hyperorthodoxen Religionsbuch die edleren Sitten vielfältig verletzt”. Daarentegen schrijft Dr. Adler: „Ich glaube dass Dr. Auerbach in jeder Beziehung der Vorrang gebührt. Derselbe besitzt eine tüchtige talmudische und hebräisch literarische Gelehrsamkeit und eine gute allgemeine wissenschaftliche Kenntnis, hat jeder Zeit eine gemässigte, aber entschiedene orthodoxe Richtung mit religiösem Ernste und vieler Energie beibehalten, welche letztere natürlich Opponenten hervorrief”.

Het gaat dan heftig toe in de vergaderingen van 18 februari en 12 maart. Dr. A. Symons verklaart de vergadering van 18 februari onwettig, hij zegt dat hij de verhandelingen aan het Departement van Erediensten gezonden en aan de beslissing van de Minister had onderworpen. Maar ondanks deze opmerking besluit de Raad Dr. Auerbach te laten komen voor een proefpredikatie. Heftig wordt gedebatteerd over diens Religionsbuch. De voorzitter be- toogt, dat hij het boek gelezen had en overal goede zedekunde had gevonden, dat de gebruiken en rites, die in het leerboek in kwestie voorkwamen, overeenkomstig „sjas oeposkiem” (de halachische traditie) waren, dat het werk de goedkeuring van meer dan veertig rabbijnen had bekommen en dat de kerkeraad „geene bevoegdheid kon hebben om eenigerlei beslissing over verordeningen van godsdienstigen aard uit te brengen”.

Daartegenover zegt dr. A. Symons: „Weet gij, wat Dr. Auerbach nog beweegt van standplaats te verwisselen? Neen, mijne Heeren, gij weet dit niet, anders zoudt gij Uwe stem niet aan hem gegeven hebben, die het ongeluk dezer gemeente zal zijn. Ik kan U dit antwoord geven. Het is alleen zijne onverdraagzaamheid. Hij kan het niet langer binnen zijne gemeente houden. Ten bewijze daarvan diene, dat toen men binnen zijn standplaats het gerucht verspreidde, dat hij naar Londen zou beroepen worden, men elkander gelukwenste in het vooruitzicht hem te zullen zien weggaan. Wat zal men dan nu juichen, dat Rotterdam het geluk deelachtig zal worden dezen verdraagzamen man binnenkort te bezitten”.

De secretaris, J. L. Heyermans, wendt zich in een schrijven van